



# Çukur

**ŞENAY EROĞLU AKSOY**

Irmakta çocuklar kâğıttan kayıklarını yüzdürürken geliyor, çekiyor elimdeki kâğıttan kayığı. "Yadigâr, kardeşini yalnız bırakıp oynamaya mı geldin?" diyor. Yırtıyor kayığı. Bileğimden kavriyor, sıkıyor, kolumu acıtıyor, çok, ama unutmak istiyorum

Irmakta çocuklar kâğıttan kayıklarını yüzdürürken kahkahaları göğü çnlattıyordu.

"Yadigâr!" diye seslendi. "Yadigâr orada mısın?" Oradaydım. Kimselerin bilmediği hikâyemiz belki tamamlanır diye sese yürüyordum. Ağaçlar yaprak dökme mevsimindeydi, ayaklarım hisşirtiya dolaşık. Irmağa doğru yürüdüm, onu görme mi engelleyen dalları kaldırdım, oradaydı işte, derin çukurun kenarında duruyor, bir bu yana, bir çukurun içine bakıyordu. Yanına gitsem, çukur derinleşip yutuverir miydi bizi? Ama oradaydı işte. Canım dedim, içimden, çukurun kenarında durana. Dikkatlice baktım. Saçları sanki daha çok ağarmış, ellerinin damarları iyice çıkmıştı; bu masmavi göğün altında çukurun ağzında mı duruyordu? Ayakları karanlık derinliğe toprak akıtacak kadar uçtaydı; korktum, yorgundu, dalları aralayıp ona doğru birkaç adım attım. Kendim seslendi bu defa; Yadigâr! Durduruldum. Arkamdaydı güvenli hayat. Düşünmediğim zaman her şey kolaydı, kendi yaşantıma dalıp unutup gidebiliyordum seslenişleri. Sabah erkenden kalkıp, top top kumaşların üzerine kalıpları yerleştiriyor, sabunla çizdiğim kumaşları kesiyor, öğleden sonra makineye çekişiyordum kestiklerimi. Oldu olmadı, overlok çekmemişsin ya içte kalan kumaş uçları ipliklenmiş, diyordum kendi kendime, teyeller atıyordum kestiklerimin üstüne, yorulunca pencereden gelip geçenleri seyrediyordum, mezuram boynuma asılı. Saçlarımı kısacak kesiyordum, şekilsiz, kadınlığı unutayım diye. Karşı komşum uğruyordu ara sıra, konuşuyor,

yapayalnız hissettiğimizde sevişiyorduk. Sırf kimsesizlikten, vücudumuz bir başka sığağa dokunmayı bir anlık arzuladı diye; özlem dolu değil, utangaç, ancak son anlarda bu dünyadan kopmayı beceren sevişmeler. Ama kimsesizliğimiz hiç eksilmiyordu, bu sevişmeleri namus meselesi de saymıyorduk, değildi de... Şimdi böyle söğüdün ardından ona bakarken yeryüzündeki tüm acıları duyumsuyorum içimde, hiç hatırlamadığım, uzun boyunlara asılı kalan özlem dolu sarımları. Ona baktıkça içime yağın karanlık yağmurları, yalnız benim bildiğim keder gölcüklerinde topluyorum, o gölcüklerin içinde nilüfer yok, bir tek kuş süzülüyor yüzeyinden, üşüyorum. Sesliyorsun ya beni, içimdeki gölcüklerin buğusunda, puslu, görüşü net olmayan bir yerden bakmaktayım, varabilir miyim sana?

Irmakta çocuklar kâğıttan kayıklarını yüzdürürken geliyor, çekiyor elimdeki kâğıttan kayığı. "Yadigâr, kardeşini yalnız bırakıp oynamaya mı geldin?" diyor. Yırtıyor kayığı. Bileğimden kavriyor, sıkıyor, kolumu acıtıyor çok, ama unutmak istiyorum. Eve yürüyoruz. "Bıktım" diyor o. "Bıktım." Anneler kızlarının ömürlerinde hak iddia ediyor. Kapıyı geçip içeri giriyoruz. Babam saz çalıyor. Neyse, siniri geçti biraz; kayığın parçaları ırmakta, kayıklığını yitirmiş, yüzüyor. Saz çalıyor babam, kasketini alnına yıkmış; "Seviyor musun onu?" diyorum kardeşime, "Abla gel hadi, babamın altını değiştireceğiz" diyor. Yarın ırmağa gideceğiz babamla, söğüdün altına. Gazete kağıdından bir kayık yapacak bana, "Annene kızma, yo-

ruluyor" diyecek. O saz çalarken kayığımı salacağım suya, usul gidişine bakacağım. Üzerindeki yazıları okurken, nazlı nazlı süzülecek kayık, biraz büyük olmuş, dengersiz yüzüyor bu yüzden, olsun. Kayığıma ad verdim: "Baba".

Pantolon dikiyorum, makinem iğne kırıyor durmaksızın, ustayı çağırdım, baktı. "Artık çok güzel makineler var abla, onlardan alsana" dedi. Dinledim, ses etmedim. Baktım durup durup aynı şeyi söylüyor, "Olur, alırım" dedim. Mutfağa geçtim; tezgâhın üstünde bulaşık tabak, tencere... Bir bardak çay doldurdum ustaya. Yanına koydum. Biraz daha gömdü kafasını makineye, orasını burasını karıştırdı. "Tamamdır abla" dedi. "Pantolon dikiyordum, bozuldu," dedim. Arkasına yaslandı. Duvardaki fotoğrafa bakıp parmağıyla işaret ederek "Baban mı?" dedi, duymadım. Konuşmadık, çayını içti. Kalın kaşları daha da ürkütücü gösteriyordu onu, bardağı makinenin üzerine bırakıp kalktı. Kapı önüne kadar arkasından yürüyüp parayı uzattım. "O ses" dedi parayı alırken, "Bir sen değilsin, herkesi çağırın biri var." Şaşırdım. Arkasını döndü, topuğuna basılmış ayakkabılarını geçirdi ayağına, çıktı.

İçeri yürüdüm, perdeyi aralayıp uzaklaşmasını seyrettim garip, hırpani kılıklı ustanın.

"Yadigâr!" diye seslendi, "Yadigâr orada mısın?" Oradaydım.

Yazarın 2015 yılında **YKY** tarafından yayımlanan **Gece Çığırkanları** isimli kitabından bir öykü